
Det store Bud

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Det store Bud	4
18. s.e. Trin.	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Det store Bud

18. s.e. Trin.

Prædikedag 18. s.e. Trin.

Prædikedato 11. oktober 1925

Prædiketekst Matthæus 22,34-46

Prædiken ID P111025-01

Kilde KMF-nr. 14.21.08 (Mindeudgave Prædikener 45-46)

DET STORE BUD

Der er mange Mennesker, der lever deres Liv for en Ide. Der er flere, end mange tror. Der er ogsaa dem, der ikke gør det. Det er saadanne, som lader sig modstandsløst omtumle af Vind og Vove; man kunde maaske sige, at det er de naturlige Mennesker, forsaavidt som de følger deres Natur. Eller — det er maaske galt, for det gør vi kanhænde alle. Men det er dem, der ikke har noget at gaa ud fra, intet at holde sig til, dem, der intet *vil*. Saa er de oppe, og saa er de nede, saa er de drillesyge og siger imod, saa er de vege og slatne og holder med den, de i Øjeblikket taler med. Saadanne Mennesker har ingen Anelse om, hvad det vil sige at leve for en Ide, at leve paa en Ide, at leve i en Ide. Det er der mange af dem, der gør det, der heller ikke har. Tit endda de bedste. De, der ikke ved, de gør det, gør det ofte bedst. De, der ikke raaber højt om deres Fædrelandskærlighed, er stundom dem, der elsker Danmark dyrest, tjener det med største Troskab. Og de, der bærer deres Kristendom i Hjertedybet, bærer den paa det bedste Sted og bærer den altid bedre end de, der kun bærer den paa Læben.

Hvad mener jeg da med det at leve for en Ide? Det siges maaske bedst med Exempler. En Mand som Paulus, han gjorde det — Kristendommens Ide — Kristendommens Udbredelse, den satte han alt ind paa — betagende og stort er det at vide det og at høre derom: Jesu Kristi Navn bredt ud over Jorden, det vilde han, saa Skidt med, hvad det

skulde koste ham selv. Fængsel og Pisk, Sult og Foragt, Mistænkeliggørelse og Had, Frænders Frafald, Familiens Sorg, Fjenders Gift, bestandig vilde han: videre frem, videre frem. Og ned igennem Tiderne kender jeg fra Kirkens Historie Exempel paa Exempel paa Mænd og Kvinder, der har levet for en Ide, der har villet det ene, saadan som han sagde det, han, der nærmest er Stifteren af de smaa, fromme enfoldige Folk, der kalder sig Bornholmere eller luthersk Mission, Grev Zinzendorf: ich habe nur eine Passion, und die ist Er, nur Er. Eller helst af alle vilde jeg maaske nævne for jer Spanieren Frans Xavier. I 1540erne var han Missionær — rejste, og tænk hvad Rejser dengang betød — rejste, prædikede, døbte — i Goa og videre andre Steder i Forindien, derfra til Malakka, saa til Molukkerne, saa til Japan, saa afsted mod Kina — indtil han dog i al sin Ilen og Rastløshed indhentedes af den fodløst ilfærdige Død, der traf ham paa en lille ø ud for Kanton.

Naar han havde faaet grundlagt en lille Menighed et Sted, saa hed det straks hos ham: Amplius, amplius!

Og Napoleon — det var jo Selvets Ide — ham selv som den første, den største — alt kastede han ind i Kampen for det — viste paa sit Omraade, hvor vidt et Menneske kan drive det, naar det lever sit Liv for en Ide, selvom denne er rent verdslig og intet har med Evigheden at gøre.

Men det er ingenlunde i de Højder, hvori Paulus og Napoleon virker, at man træffer dem, der lever deres Liv for en Ide. Jeg tænker paa den driftige Bondemand, hvis Ære og Stolthed det er at faa noget ud af Bedriften, jeg tænker paa den Kone, der villig ofrer sin Nattesøvn, sine Hænders Arbejde, sit Helbred for Mandens Velbefindende, for Børnenes Fremgang, for Hjemmets Trivsel. Overalt, hvor Mennesker saaledes gør Alvor af Jesu Ord om at elske Gud af ganske Hjerter, hvor Sindet, bevidst eller ubevidst, helst det sidste, er udelt og samlet og sundt, der leves i Støv det Menneskeliv, der er værdigt til Fortsættelse under Stjernerne.